leti pealt punaseid kingi sirwima.

Etjanud juttu juhmist Juhanist, könelenud körsti Haarlist, kuidas Haarel wett wüna pudeli walanud et samblad wüna kulgas wilgutanud; arwanud wüman koguni heaks punaseid kingi omale hanata kauplema.

Kaubad läinud konku. Hans arwanud seega, kõiku kesket külä olema, et oma kolmeaasta palga kingade ette lubanud, - nü olnud kingad ta meelest kenad.

Sue sell naeratanud salaja pihuse, mõteldes: „Hans olla pea peale põrunud, - selli arwamise järel õige kõrgelt kukkunud, - seega ei olla tal enam õigest oidu otsa eest; Hans saada tublile oma wahmetanud olekuga läbi tõusatud, pidada maksma, wõi jüägugi isa isade moodilisst muru-müdisst, passi kingadest ja kintpüksest ilma."

Üks olnud kaubaga rahul, teine jälle kinnaga.

„Meest sõnast, härga sarwest!" küüdnud Hans.

„Olgu nü! Taganemist ei ole! Mis kaubeldud see maksetud!" kilkanud puesell röemutujul.

„Sarkige kingad sisse!" käskinud Hans.

Puesell küre käsku täitma. —

Hans wõtab kingad wastu nagu õige peremees muidgi ja jägab täiel mõedul oma helge käega oma kolme

aastase teenistuse wälja, kõigest käiki üks hea soolane kõrwalaps, mis pue isandiku waaruma paneb ja rümans koguni uimastab. Sanes kingad kaendlase ja samus kõigesuurema südame rahuga uksest wõlja. (Uimastusest ärkades, kuulab puesa peremehelt palga aru järele, mis tõsi, see tõsi.)

Mõtleb uksepeal, kus minna. Noh muidugi mõisa poole, wana tutwaid waatama, ennast näitama, uusi sõbra sobitama. — — — —

Mõisa rohuajas peab amm oma laiska ammetid lasst hoides, sellest hoolimata, et amme riivaus kangele ei ulatada.

Hans läheb mööda ja teretab.

„Tere, tere, Hans! Mis sull seal kaendlas punetab!" (Paki paber olnud juba läbi äärunud.)

„Wüa oma prunsile paari uusi kingi!" wastab Hans.

„Müü õige mulle! Eks sa röid ju omale jälle uusi wõtta. Tead ise gi, et sanste teenistus mulle sellens aega ei anna."

„Miks ei kui kaupa saame!"

„Mis sa päris neist? Lase kaulda!"

„Mis ma neist pärin. Hm! Kolm rubla ja üks hea, mõisa saialine musu."